

**Дивовижні пригоди в країні
Часу. Як Наталка та Петрик
війну зупинили.. Дивовижні
пригоди в країні Часу. Як
Наталка та Петрик війну
зупинили**

Книга «Дивовижні пригоди Наталки в країні Часу» поєднала в собі повість з такою ж назвою та три чарівно-повчальних казки «Скринька бажань», «Заповітна мрія», «Розповідь однієї плями». Головна героїня повісті дівчинка-школярка Наталка, як і більшість її однолітків, мріє якомога швидше подорослішати. Адже дорослим так легко живеться: ні в кого не треба питати дозволу, щоб купити іграшок, можна дивитися телевізор скільки заманеться, а найголовніше – уроки. Їх теж не потрібно робити. Яким же чином прискорити плин часу, щоб оминати усі негаразди дитинства? Авторка дає такий шанс героям книги і переносить їх у країну Часу, де кожен зможе обрати собі пригоду за смаком. Книга для дітей молодшого та середнього шкільного віку.

Ніна Воскресенська

Дивовижні пригоди в країні Часу

Як Наталка та Петрик війну зупинили

2
книга

© Видавництво "НК-Богдан"

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-7955-6

Ніна Воскресенська

**Дивовижні пригоди
в країні Часу**

Зазвичай, коли приїжджала бабуся, для Наталки і Петрика починалося свято. Адже, на відміну від батьків, з нею можна було піти коли завгодно у кіно, до лісу, до зоопарку. Але цього разу всі плани полетіли шкереберть, бо по приїзді бабуся занедужала. Старенька, мовляв, стала, нічого не вдієш...

Підступна королева Хаосу ніби тільки цього й чекала. Вона завітала до Наталки й запропонувала свою допомогу в обмін на старий годинник. Мовляв, я враз поверну бабусину молодість і вона знову стане дужою, бадьорою й більше не хворітиме. Хіба Наталка могла не погодитися?

Але вже наступного дня з'ясувалося, що королева й гадки не мала комусь допомагати. Скориставшись нагодою, вона, прагнучи зруйнувати світовий порядок, запустила зворотний відлік часу.

Щоб зупинити хаос, Наталка і Петрик вирушають до країни Часу, бо вони впевнені, що лише її могутній володар здатен приструнити хитрющу королеву. Але незабаром з'ясовується, що Володар Часу теж не всесильний...

Як Наталка та Петрик війну зупинили

Книжка 2

Глава перша, в якій Наталка та Петрик сваряться

Цікаво, чи є у світі слухняні малюки? Такі, що не хнюпляться, не волають, не тупають ногами, а усе, що їм скажуть, роблять лагідно всміхаючись? Особливо, якщо настанови дає старша сестра. Адже зрозуміло, що вона у сто разів розумніша за будь-якого малюка. Вона краще знає, коли та що треба зробити. Але як Наталці це пояснити вередунові Петрику? Він сто разів їй обіцяв, що слухатиметься. І навіть певний час дотримував слова. Але потім знову відбився від рук.

— Мамо, ми підемо до зоопарку? — якось спитала Наталка. — Ти обіцяла...

— Ні, ми йдемо до лісу! — звично втрутився у розмову Петрик. Йому не подобалося, коли старша сестра не зважала на його думку. — Мама обіцяла мені раніше, ніж тобі...

— До зоопарку! — грізно зиркнула на брата дівчинка, стискаючи кулаки.

— До лісу... — у відповідь блиснув очима хлопчик.

Було видно, що бойові дії можуть негайно розпочатися... Мама все зрозуміла й тупнула ногою:

— Припиніть сваритися! Невже ви не можете жити мирно?

— Вона перша почала, — звично заскиглив Петрик.

— А чого він командує? Ти обіцяла, що ми підемо до зоопарку... — ображено сказала Наталка.

— До лісу!

Мама раптом розсердилася:

— Гарзд. Ніхто не піде ні до зоопарку, ні до лісу! У мене — звіт!

Наталка й Петрик скривилися, ніби щойно з'їли кисле яблуко. Вони не знали, що таке звіт, але їм здавалося, що це жахливий монстр, який час від часу змушував маму працювати вдень і вночі, забувши про все на світі.

— Може, тато з вами погуляє у лісі чи в зоопарку? — опанувавши себе, раптом спитала мама.

Але тато лише розвів руками: мовляв, у нього купа роботи, а потім ще відрядження...

Мама низала плечима.

— Іншим разом ми обов'язково сходимо і до лісу, і до зоопарку. Звісно, якщо ви домовитеся між собою, куди йти... Бо я не можу піти у два місця одночасно, — промовила вона.

Наталка і Петрик сердито переглянулися, збираючись проскиглити «це все через тебе...», аж раптом у мами задзвонив телефон.

«Мабуть, це по роботі», — похнюпилися брат і сестра. Вони попленталися до кухні. Але мама, відповівши на дзвінок, раптом широко всміхнулася й крикнула дітям навздогін:

— Буде вам і ліс, і зоопарк! Завтра до нас приїде бабуся! Уявіть, її сусід вирішив навідати онуків. Він їде автівкою і зголосився підвезти нашу бабуся. Наше місто йому якраз на півдорозі.

Наталка й Петрик не йняли віри. Діти підстрибнули мало не до стелі. Воно й зрозуміло, адже кожного разу, коли бабуся переступала поріг їхньої квартири, для них починалося справжнє

свято, навіть якщо на календарі найближчим часом не було жодної «червоної» дати. А все тому, що, по-перше, мама в ці дні не надокучала їм нудними розмовами про те, що можна робити, а що — зась. Бо вона свято вірила, якщо бабуся виховала її, то онуків вона й поготів наставить на добру дорогу. По-друге, бабуся їх ніколи не сварила, навіть якщо вони трохи бешкетували. З нею можна було піти куди завгодно, адже бабуся була пенсіонеркою і вільного часу в неї було вдосталь. І, врешті-решт, бабуся завжди привозила купу смаколиків, які спеціально пекла для онуків. Таких у магазині ні за які гроші не купиш.

Можливо, в інших дітей теж були хороші бабусі, але Наталка й Петрик були впевнені, що такої, як у них, не було в цілому світі. Вони шкодували лише за тим, що бабуся не могла їх часто навідувати, бо задля зустрічі з улюбленими онуками їй треба було багато годин їхати поїздом та автобусом. Та й господарство не можна було надовго залишити без нагляду.

Почувши таку гарну новину, Наталка мерщій побігла до своєї кімнати й дістала із шафи новісіньку кофтинку з мереживом і червоненьку спідницю. Вона одягне це вбрання, коли вони підуть до зоопарку!

Петрик у цей час обнишпорював усі полиці в комірчині, шукаючи свій «щасливий» грибний ніжик. Коли хлопчик брав його з собою, гриби ніби самі до його кошика стрибали. Коли вони з бабусяю підуть до лісу, без ножика ніяк не обійтись...

Глава друга, в якій Наталка й Петрик знову сваряться

Уранці мама сказала:

— Ми з татом зустрінемо бабусю, а ти, доню, прибери, будь ласка, іграшки.

— Добре, я все зроблю! — відповіла дівчинка. Але щойно батьки зачинили за собою двері, вона скомандувала брату: — Петрику, ти чув? Мама веліла прибрати іграшки. Мені зараз не на часі. Треба зробити домашнє завдання! Бо ми з бабусею одразу подамося до зоопарку.

— Наталко, які уроки? — огризнувся хлопчик.

— Це вам, малечі, нічого не задають, а нам, учням середньої школи, он скільки усього треба зробити, — діловито сказала Наталка.

Вона трохи заздрила братові. У нього, першокласника, домашніх завдань не було.

— Мені теж прибрати не на часі, — рішуче заявив Петрик. — Доки мами немає, я на комп'ютері у війнушку пограюся. Бо мама каже, що ігри, де стріляють, погані. А мені подобається... Я там сильний. Вороги мене бояться...

— Але це твої машинки валяються на підлозі! — відрізала дівчинка. — Спочатку прибери, а потім грайся.

— Не лише мої!

— Твої!

Петрик хотів ще щось сказати, але Наталка грюкнула дверима перед самісіньким його носом. Хлопчик подумав: «Гаразд, свої іграшки я приберу. Але трохи згодом. Спершу трішки пограюся. Коли мама повернеться, вона на власні очі побачить, хто з нас лайдака...»

«Відколи брат пішов до школи, він став іще нестерпніший: грає у дурні ігри, де лише б'ються та стріляють, а головне, намагається мною командувати», — в цей час роздратовано подумала Наталка. Ось вона, наприклад, любила все витончене й гарне. Понад усе їй подобалося дивитися мультики про фей і принцес.

Наталка наставила вуха: по той бік дверей було тихо. «Прибирає», — задоволено усміхнулася дівчинка й увімкнула телевізор. Здається, цього разу вона узяла гору... Наталка задоволено всміхнулася, бо саме зараз мав початися її улюблений мультсеріал про дівчинку-чарівницю...

Минуло кілька годин. Ви ж добре знаєте, як швидко минає час, коли займаєшся цікавою справою.

— Дзінь-дзінь! Дзінь-дзінь! — раптом у вітальні заспівав електричний дзвінок.

Якби він умів говорити, то замість дзеленчання, мабуть, закричав би: «Агов, шановні! Хіба ви не чуєте, що до вас хтось прийшов?» або «Хлопчики й дівчатка! До вас гості!».

— Наталко, я відчиню, — поспішив до дверей Петрик, на ходу вимикаючи комп'ютер.

— Не смій! У мами є ключі. Це може бути хтось чужий, — відтягнула хлопчика від дверей Наталка. — Хіба ти забув, що мама заборонила нам навіть підходити до дверей, коли

дорослих немає вдома? — І раптом вона перечепилася об ведмедика, який валявся на підлозі. — Петре, ти не прибрав іграшки?

Хлопчик сердито зиркнув на сестру:

— Це твоя іграшка...

— Тобі не можна нічого доручити, — презирливо сказала Наталка. — Звісно, ти ж — малюк!

— Сама ти — малючка, — відрубав Петрик.

Наталка сердито зиркнула на брата і раптом підбігла впритул до дверей, зазирнула у вічко. «Нехай знає, що я вже доросла. Мамина заборона стосується лише малечі», — подумки виправдала свій вчинок дівчинка.

— Хто там? Ти щось бачиш? — спитав хлопчик.

— Відчепися!

Петрик насупився, а потім побіг на кухню за стільцем. До вічка він ще не діставав навіть навшпиньках.

— Ти мені заважаєш! — знову відштовхнула брата Наталка, коли він підійшов до дверей.

Петрик розсердився не на жарт. Він рвучко підсунув стільця якнайближче до дверей. Дівчинка на крок відступила і перечепилася.

— Грюк! Бах!

— Зараз я тобі дам на горіхи! — заволала Наталка, враз забувши про все на світі.

— Боюся, аж колінця трусяться! — показав їй язика Петрик.

Він гайнув до ванної кімнати й замкнувся зсередини.

— Відчини!

— Нізащо!

— Відчини!

— А ти відійди на п'ять кроків!

Доки вони сперечалися, входні двері відчинилися.

— Я так за вами скучила, що поспішила до дверей, залишивши ваших батьків із валізами біля ліфта, — почули діти бабусин голос. — Але ви, мабуть, за справами дзвінка не почули...

Наталка озирнулася й, геть забувши про сварку з братом, заплескала у долоні:

— Бабуся приїхала!

Глава третя, в якій Наталка й Петрик дізнаються про бабусину таємницю

На порозі стояла висока худорлява жінка. Позаду неї мама з татом тягли здоровезні валізи. Вони усміхалися.

— Рідненькі мої! — промовила бабуся, розкриваючи обійми.

— Бабусю! Бабусю! — застрибала навколо неї Наталка.

— Я вам гостинці привезла, — усміхнулася бабуся.

Вона підійшла до валізи, яку заніс до квартири тато. Мама зачекала, доки тато затягне ще одну, й зачинила вхідні двері.

— Гур-ра! Зараз вгадаю: ти напекла пиріжків! — зраділа Наталка.

— Звісно, — сказала бабуся. — А ще я привезла вам ковбаски домашньої та молочка свіженького. Помий руки. Зараз до столу сідатимемо. — Вона озирнулася навкруги. — А де Петрик?

Наталка згадала про брата. Де вона буде мити руки, якщо у ванній забарикадувався Петрик?

Усміхнене мамине обличчя враз посуворішало. Мама насупила брови й спитала:

— Знову щось не поділили?

— Я не... Та ні... — почала виправдовуватися дівчинка. — Він сам...

— Зрозуміло, — сказала мама. Вона глянула на бабуся. — Навіть не знаю, що з ними робити...

— Не переймайся, — заспокоїла її бабуся. — Адже нічого лихого не трапилося.

Бабуся хотіла погладити дівчинку по голові, але раптом перечепилася об іграшкового ведмедика й ледве встояла на ногах.

— Отакої! — розсердилася мама. — Ти не прибрала іграшки!

— Я не встигла, — понурилася Наталка. — Я уроки робила. Знаєш, скільки нам у школі задали!

Дівчинка вже налагодилася розповісти жалісну історію про величезну кількість домашніх завдань, які вона виконала, доки батьків не було вдома, але раптом з ванної вибіг Петрик:

— Я вже руки помив. Бабусю, де смаколики?

Бабуся усміхнулася й сказала:

— Ось вони, мої любі. Я їхала до найкращих у світі онуків. Хіба я могла приїхати без гостинців? Хочете, допоможу вам прибрати? Мені цікаво подивитися на ваші іграшки, бо в мене їх майже не було.

— В дитинстві у всіх дітей є іграшки, — насупившись, сказав Петрик.

— Я відкрию вам таємницю: у мене не було дитинства, — сумно усміхнулася бабуся.

— Це неправда, — недовірливо заперечили діти. — Дитинство є в кожного...

Тато почухав потилицю, поглянув спочатку на маму, потім на бабуся й сказав:

— Так. Але в декого його вкрала війна. Разом з іграшками.

— Я про таке ніколи не чув, — насупився Петрик.

Наталка зиркнула на брата і похитала головою, мовляв, ти бач, яка війна підступна, а ти в неї граєшся...

— Бабуся народилася у повоєнні роки, — пояснила мама. — Тоді люди жили дуже бідно, бо війна вщент усе зруйнувала...

«Повоєнні роки — це не війна, — подумав хлопчик. — Бабуся про справжню війну нічого не знає. А я знаю! Я вже не раз ворогів перемагав...»

— Ходімо пиріжки їсти! — потягнув він за руку бабуся.

Наталка скривилася, мовляв, ми про важливі речі говоримо, а тобі лише їжа в голові! Одне слово: малюк! Петрик насупився й відступив.

— Ось, візьми, — сказала тим часом Наталка, простягаючи бабусі ляльку. — Це моя улюблена.

— Дякую, дитинко, — розчулилася бабуся.

— Хочеш, я тобі машинку подарую? — раптом вставив свої п'ять копійок Петрик. — Мені не шкода.

Тепер уже Наталка насупилася, мов хмара на дощ. Мовляв, навіщо ти лізеш сюди зі своїми машинками? Бабусі цікаво з моїми ляльками погратися...

Бабуся помітила, що діти зиркають одне на одного вовчеченятами, й миролюбно всміхнулася:

— Дякую вам, мої любі. Але я лише хотіла подивитися на ваші іграшки, а не бавитися ними. Бо на все має бути свій час. Якщо я гратимуся з іграшками, то хто пектиме пиріжки? Краще, дітки, допоможіть мені речі розпакувати.

Незабаром величезні бабусині валізи помітно схудли. Натомість холодильник аж розпирало від усіляких смаколиків. Кухню заповнили такі апетитні пахощі, що брат із сестрою враз забули про ворожнечу.

— Бабусю, ми сьогодні поїдемо до зоопарку? — спитала Наталка. — Я ще з вечора собі вбрання налагодила...

— Дитинко, мабуть, сьогодні я не подужаю, бо дуже втомилася з дороги. Відкладемо поїздку до завтра, гаразд? — сказала бабуся.

— Так, — кивнула Наталка. — Завтра то й завтра.

— Я тепер швидко втомлююся, — винувато усміхнулася бабуся. — Старенька стала. Я полежу, а ви мені про себе розповісте!

Тільки Наталка рота розкрила, щоб відповісти бабусі, задзвонив телефон.

— Ой, це моя подружка. Я й забула, що ми з нею домовилися покататися на роликах, — винувато кліпаючи очима, промовила дівчинка.

«Йди собі, катайся, — подумав Петрик. — А тим часом ми з бабусею домовимося, що завтра зранку підемо до лісу. Наша вчителька захворіла, тому я зі школи швидко повернуся».

Але бабуся лише похитала головою, коли хлопчик їй про це сказав:

— Може, післязавтра або у вихідний? А завтра — до зоопарку?

Петрик спершу насупився, а потім, поміркувавши, погодився, але за умови, що до зоопарку його теж візьмуть. Наталка зиркнула на нього спідлоба, але заперечити не наважилася.

— Можна мені з вами покататися? — раптом гукнув Петрик, коли сестра вже стояла біля порога.

Він вирішив скористатися нагодою. Адже щойно переконався — сестра намагається показати бабусі, що вдача в неї напрочуд

лагідна.

— Йдіть, дітки, погуляйте, — усміхнулася бабуся.

— Сам знаєш кому завдячувати, — тихенько сказала дівчинка брату. — Я з тобою на прогулянку нізащо б не пішла.

Наталка і Петрик грюкнули вхідними дверима й зникли.

— Ще встигнемо наговоритися, — наостанок промовила бабуся.

Але коли діти повернулися додому, Наталка вмостилася біля телевізора, а Петрик — біля комп'ютера.

— Тепер їх від екранів за вуха не відтягнеш, — сказала мама.

Бабуся лише зітхнула.

— Наталко, Петрику, — дорікнула мама. — Бабуся приїхала здалеку, а ви не можете для неї знайти кілька хвилин!

— Ой, мамусю, завтра ми підемо до зоопарку й досхочу наговоримося, — сказала Наталка. — А тут таке цікаве показують. Я лише одним оком подивлюся!

Петрик нічого не відповів, бо він з головою поринув у віртуальний світ. Задля бабусі хлопчик і дівчинка ладні були зробити що завгодно, але... трішечки пізніше, коли мультик закінчиться або гра добіжить кінця...

Бабуся мовчки пішла до кімнати й зачинила за собою двері.

— Де бабуся? — спитала Наталка увечері. — Вона ж поговорити з нами хотіла. Якраз час.

— Вона вже спить, — сказала мама. — Та й вам треба у ліжка вкладатися.

— Мамо, ми цілісінький день бігали, гралися й не втомилися, а бабуся в автівці їхала й втомилася. Хіба це правильно? — спитала Наталка.

Мама знизала плечима:

— Так влаштоване життя. Коли ти молодий, у тебе сили надміру. А от у літніх людей вона кудись дівається.

— Але ж завтра бабуся знову буде сильна й бадьора, як тоді, коли вона минулого року до нас приїжджала? Правда?

Мама знизала плечима.

Спозаранку Наталка спитала у мами:

— Де бабуся? Ми ж сьогодні після школи їдемо до зоопарку.

Петрик наставив вуха. Мама лише розвела руками:

— Здається, похід скасовується, бо бабуся нездужає.

— Не може бути! Вона ж казала, що піде... — у відчаї вигукнула дівчинка.

— З літніми людьми таке трапляється, — відповіла мама.

— Хіба цьому не можна зарадити?

— Можна. Силу треба берегти змолоду. Зробити це допомагає чимало речей, — усміхнулася мама.

— Розкажи! — вигукнули в один голос Наталка з Петриком.

— Щоб зберегти силу на все життя треба не їсти надміру солодощів, довго не сидіти перед телевізором, годинами не грати в комп'ютерні ігри, вчасно лягати спати...

— Але ж бабуся так і робить. Та, бачиш — хворіє, — сказав Петрик.

— Так склалося, що у вашої бабусі життя було нелегке. Тому її сили вичерпалися передчасно.

Наталка і Петрик спантеличено переглянулися.

— Я вам зараз поясню. Пригадайте клен, що росте у нашому дворі, — вела далі мама. — Він високий і гарний, бо ріс у сприятливих умовах. Наш будинок захищав його від холодного вітру, а двірник завжди вчасно поливав. А пам'ятаєте криву березу на узбіччі дороги, біля якої ми частенько зупинялися, коли ходили до лісу?

— Так, — кивнув Петрик.

Він згадав те понівечене дерево, яке схилилося мало не до землі.

— Їй не пощастило, бо довелося рости в дуже несприятливих умовах. Її віти ламалися од вітру, коріння топтали подорожні. Вона страждала від посухи й згиналася у час негоди. Бабусине життя теж склалося непросто. Але, наприклад, у вас умови хороші, й ви маєте змогу добре дбати про своє здоров'я, щоб вирости дужими та життєрадісними. Ось таке наше життя: ми народжуємося, дорослішаємо, старіємо та йдемо у вічність.

— Ой-ой-ой! — замахали руками діти. — Ні! Ні! Ні! Ми так не хочемо! Має бути якийсь простий спосіб! Такий, щоб, якщо втратив силу, то раз-два — і сили знову стало вдосталь!

— Мрійники, — лагідно сказала мама. — Вчені споконвіку намагаються винайти пігулки, які зможуть уповільнити старіння й швидко відновлювати втрачені сили, але я не думаю, що їм найближчим часом вдасться змінити людську природу.

Глава четверта, в якій до Наталки навідується королева Хаосу

Вони так і не поїхали до зоопарку, а потім не пішли й до лісу. Наталка та Петрик геть засумували. Треба було статися, щоб бабуся занедужала? А що, як вона вже ніколи не буде такою сильною й бадьорою, як раніше? Сумні думки дедалі частіше зазирали до Наталчиної голови. Як би вона хотіла, щоб бабуся раптом одужала!

Одного вечора, вклавшись у ліжко, дівчинка довго не могла заснути. «От якби бабуся знову стала молодою, — подумала вона. — Тоді б вона з нами у всі ігри гралася, а в зоопарк, у ліс, на річку ми б щодня ходили по десять разів! І на роликах каталися б! Часу для спілкування у нас було б вдосталь. Мабуть, це все через те вкрадене дитинство. От якби його можна було повернути...»

Очі дівчинки поволі заплющилися, й вона задрімала. Але раптом її розбудило тихе дзеленчання. Наталка прокинулася й побачила, що кімнату залило зеленувате сяйво, яке випромінювалося... зі старого бабусиного годинника!

— Не може бути! — прошепотіла Наталка.

— Може, — відповів їй різкий жіночий голос.

Голос видався Наталці знайомим. Коли її очі звикли до напівтемряви, вона розгледіла жінку, яка стояла у віддаленому кутку кімнати. Наталка не зводила з незваної гості здивованих очей. Футболка, подерті джинсики, великий капелюх з вуаллю,

бувалі в бувальцях кросівки й темні окуляри на пів обличчя: ця жінка їй когось нагадувала.

— Не впізнаєш давню знайому з країни Часу? Забула про мене і моє королівство? — криво усміхнулася відвідувачка. Вона мимохідь глянула у дзеркало, причепурилася й вправним рухом підмалювала губи червоною помадою. — Не вірю!

Наталка захолола від жаху: перед нею стояла сама королева Хаосу!

— Йди геть! — замахала руками дівчинка. — Я тебе не кликала!

— Не подобається мій новий імідж? — спитала королева. — Я казала своїй дизайнерці, що кілька дірок на вуалі не завадить, а вона мені: «Неестетично, неестетично...»

— Справа не в дірках на вуалі, — трохи опанувавши себе, сказала Наталка.

— А в чому? — зареготала королева Хаосу.

Наталка вже відкрила рот, щоб рішуче сказати, що не бажає розмовляти з усілякими підступними істотами, які нахабно вдираються до чужої оселі. Але не встигла й слова вимовити, бо королева раптом заметушилася.

— Справді, — сказала вона, ніби прочитавши Наталчині думки, — чого це я вдираюся до якогось дівчиська, у якого все добре і яке зовсім не хоче допомогти своїй бабусі швидко одужати? Гаразд, я піду до іншої дівчинки, яка справді любить свою бабусю!

У Наталки відібрало мову. Вона хапала ротом повітря, мов риба, яку викинули на берег.

— Я вже йду... Я навіть не образилася на тебе, — криво всміхнулася королева Хаосу. — Ти ж сама не знаєш, що говориш. Але, дівчинко, поклич мене, якщо передумаєш! Добре обміркуй все, бо наступного разу — то вже буде востаннє, коли я схочу тобі допомогти...

Її величність рішуче обернулася до Наталки спиною. Зелене саяво поступово згасло.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ